

forstjellige Retninger, at vi ikke behøve at være bange derfor. Naturligviis maa det, som det for os kommer an paa, være, om vi kunne vente noget Udbytte af en saadan Forhandling eller ikke. Naar vi nu ikke ville udtale vor Overbeviisning, ja, saa kommer der naturligviis ikke noget stort Udbytte ud; men, udtale vi den, troer jeg dog, det kunde være, at Udbyttet ikke blev saa ganske lidet. Vi vide jo, hvorledes den Sag staaer, der nu er Gjensstand for Behandling af et Fællessubvalg, og naar nu denne Sag, som her foreligger, bliver behandlet og afstemt her, saa at man i dette Udvalg faaer at vide, hvad Tanken her i Landstinget er om denne hele Sag, saa havde man det Hele samlet paa eet Sted, hvad der synes mig at maatte bidrage til at klare den hele Stilling, istedetfor at Sagen nu er splittet paa mange Steder. Jeg skal ikke udtale mig vidtløftigt, men jeg vilde rigtignok gjerne lægge os Alle det paa Hjerte, at vi dog skulle tage os iagt for at faare de Classer, der staae nedenfor os. Der tales Saameget om, at man er bange for, at der skal stee noget Galt og Forstræffeligt, ja, jeg veed ikke, hvad det Altsammen er, som man er saa bange for, naar Almueclassen beholder sin Valgret til Landstinget; men er der Noget, som man behøver at være bange for, saa er det vistnok det, at opføre Almueclassen derved, at man fratager den den Stemmeret, som den eengang har faaet, som den maatte neppertilfulde har brugt, men som den aldrig har misbrugt. Jeg seer derfor ikke, hvorledes man behøver at være bange for et saadant Misbrug for Fremtiden, jeg troer, man kan være ganske rolig fra den Side. Nei, jeg siger, at, som man raaber i Skoven, saa faaer man Svar. Kommer man Almuen imøde med Velwillie, og seer den, at man har Hjertelag for den og vil udrette noget Godt for den, saa behøve vi ikke at tvivle om, at den gjerne vil sende saadanne Folk til at tale dens Sag, og vi behøve da ikke at være bange for, at de større Eiendomsbesiddere og den større Indsigt ikke skulle blive repræsenterede. Det

er jo saa naturligt, at Folk, der dagligt maa arbejde for deres Livsfornödenheder, ikke have Tid og Leilighed til at sætte sig ind i de offentlige Sager og ikke kunne paaføre sig det dermed forbundne pecuniaire Tab, og at de derfor meget gjerne ville vælge Folk, hvis Livsvilkaar ere lykkeligere og bedre, og som baade have Tid, Leilighed og Gode dertil, og ere i Besiddelse af Kundskab. Kundskab er jo Magt, og navnlig er ogsaa Rigdom en stor Magt, der kan gjøre meget Gavn. Naar man saaledes blot vil søge at drage Almuen til sig, behøver man ikke at være bange, men kan roligt lade den beholde sin Stemmeret. Paa den Maade vil man komme til den lykkeligste, sikreste og roligste Udvikling. Naar man derimod vil gjøre Forandringer og vil udskyde det Ene og det Andet, saa anviser man netop en Vej, ad hvilken man staber Uro og Misnöie, medens den modsatte Vej vil skabe Ro og Velgignelse for vort Fædreland.

Ploug: Jeg vil af let forstaaelige Grunde ikke videre deeltage i Discussionen, men de to ærede sidste Talere have gjort sig skyldige i en Misforstaaelse, som nødvendigviis maa modsiges. De have nemlig hitted sig, som om der nogetsteds var Tale om at berøve de mindre Formuende, de lavere stillede Classer deres Valgret og Indflydelse paa Rigsdagens Sammensætning. Der har imidlertid ingensteds under hele den lange Debat været reist Forslag om at røre ved Valgretten til Folkethinget. Sammensætningen af den største, talrigste og indflydelsesrige Forsamling er overladt hele det danske Folk, og der har ikke en eneste Gang været Tale om at forandre den. Spørgsmaalet dreier sig derimod om, hvorvidt den anden Forsamling skal udgaae fra den samme Valgermasse, som sammensætter Folkethinget. Man maa altsaa ikke sige, at man vil berøve de lavere Classer hele den dem tilkommende Ret; naar der kun er Spørgsmaal om, hvorvidt det er rigtigt og stemmende med Statens Løve, at en anden Forsamling ud-